

rede i 1866 hjemlede dem, nemlig ifølge Exemplet fra 1853. Derfor mener jeg, at man kun har Ret til at sige som sin subjektive Formenting, at de ere grundlovstridige, naar man ikke overfor denne Praxis har dristet sig til hverken paa den fene eller den anden Maade at indbringe Spørgsmaalet for de kompetente Myndigheder, hverken Rigsretten eller Høiesteret.

S. Pedersen: Jeg skal ikke af det ærede Medlems Udtalelser lade mig friste til at komme ind paa en Forhandling, som vilde spænde over længere Tid, angaaende de forskellige Adresser, der ere fremkomne, og Udtalelserne deri. Det er et Spørgsmaal, som staar i grumme ringe Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvorvidt Regjeringen er bemyndiget eller ikke bemyndiget til at bruge Penge, som ikke ere bevilgede. — Naar det ærede Medlem mente, at det var det Nye og ikke det Gamle at komme med den Slags Fordringer, som man er kommen med i Folkethinget, saa er det ærede Medlem paa Vilspør; thi hvad Folkethinget er gaaet ud fra, er, at naar Regjeringen ikke kan faae grundlovmæssig Bemyndigelse til at raade over Landets Penge, saa maa den gaa af. Det er en meget gammel Tanke, som Finantsministeren fremsatte i den grundlovgivende Rigsforsamling, da der var Tale om dette Spørgsmaal. Det var ogsaa det, som paastodes fra den anden Side, da dette Spørgsmaal om provisoriske Finantslove var fremme i 1853. De stod da paa den gamle Opfattelse, som den Gang ogsaa blev gjort meget stærkt gjældende og navnlig blev gjort meget stærkt gjældende i det Blad, jeg før nævnedes, den Opfattelse nemlig, at Rigsdagen havde i Skattebevillingsretten det sikreste og bedste Middel, det sidste Middel til at værges sig; thi den kunde gjøre en Regjering umulig ved at nægte enten en enkelt Minister Penge eller ved at nægte alle Ministrene Penge. Det er en gammel Opfattelse, den som ogsaa har faaet sit Udtryk i Folkethingets Adresse, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. — Naar det ærede Medlem vilde bortræsonnere, at Stillingen ikke er den, at Regjeringen og dens Parti under disse Forhold, hvor den ikke kan faae enslydende Beslutninger fra begge Rigsdagens Afdelinger, selv tager, hvad den vil have, saa kan det ikke bortræsonneres, det er jo Tilfældet. Man behøver blot at nævne disse militære Historier, som foregaa, og som vi, der staa udenfor, hverken kjende Ende eller

Begyndelse paa. Vi vide ikke Andet, end hvad vi se, naar vi kjøre paa Jernbanerne, nemlig at de grave atter og atter, og at den høitærede Krigsminister kjører Grunde i dyre Domme Dag efter Dag. Alt dette, hvorom Ingen veed, hvorhen det fører, bliver sat igjennem i denne Tid med Tilslutning fra dette Things Side, fra Regjeringens Partis Side, men det vilde ikke kunne gaa igjennem, hvis Regjeringen holdt sig til de Finantslove, som ere vedtagne i begge Thing. — Med Hensyn til Hr. Krabbes Udtalelser vil jeg sige, at han har udtalt sig, som enhver Venstremand kunde udtale sig, som nemlig at det er meget beklageligt, men at det viser sig, at disse Love kunne bruges; men deri ligger ikke nogen Anerkjendelse. Naar det ærede Medlem ogsaa vilde anføre Biskop Monrad som Kilde og som Støtte for sin Betragtning, saa forekommer det mig, at han skulde lade Monrad være i Fred, navnlig naar det ærede Medlem gjør gjældende fra sit Standpunkt, at et Provisorium er et Provisorium; enten det saa er mere eller mindre ondartet, er det dog et Provisorium, og det er i Theorien det Samme, thi der gjorde Monrad en meget betydelig Forskjel. Monrad billigede i Tilfælde, hvor Thingene vare uentge, at Regjeringen da skred til midlertidige Finantslove, foreløbige Finantslove af samme Karakter som de tidligere af Rigsdagen vedtagne midlertidige Finantslove, hvor man holdt sig i Overensstemmelse med de tidligere Bevillinger og holdt Alt gaående ved det Gamle. Men Monrad var en meget bestemt Modstander af, at Regjeringen tog Penge, som den vidste, at Folkethinget enten ikke vilde bevilge, eller som Thinget udtryffeligt havde nægtet. Men det er det, som den nuværende Finantsbestyrelse gjør, naar Folkethinget har nægtet Noget i Dag, tager den det i Morgen.

Matzen: Den sidste Udtalelse viste jo netop, at der altid er de to forskellige Spørgsmaal, om de kunne udtædes, og hvad de kunne indeholde. Jeg kan der paa beraabe mig den Mand, jeg citerede, og man maa altsaa ikke paafalde ham mod Tilstedeligheden af, at de overhovedet kunne udtædes. Dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa, at den Magt og Myndighed, som jeg sigtede til, og som Adressen krævede, var Myndighed til at øve en bestemmende Indflydelse paa Ministeriets Sammensætning. Det var det Nye, og det er derfra hele Striden hidrører. Den er først kommen frem i de Adres-